

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska
Sędziowie	SSO Dariusz Małkiński SSO Cezary Olszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z wniosku **W. W. (1), K. W. i B. W.**

z udziałem Skarbu Państwa - Starosty Powiatu (...)

o rozgraniczenie

na skutek apelacji wnioskodawcy W. W. (1) i uczestnika postępowania Skarbu Państwa - Starosty Powiatu (...)

od postanowienia Sądu Rejonowego w Augustowie

z dnia 17 września 2014r., sygn. akt I Ns 284/13

postanawia:

- I. Zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że w punkcie I po oznaczeniu punktu „28m” dopisać „29m”;
- II. Oddalić apelację wnioskodawcy w pozostałej części i apelację uczestnika w całości;
- III. Ustalić, że zainteresowani ponoszą we własnym zakresie koszty postępowania przed Sądem II – giej instancji.

Sygn. akt: I. Ca. 360/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. W. (1) wniósł o rozgraniczenie jego działek gruntu położonych w M., jednostce ewidencyjnej A. o numerach geodezyjnych (...) z działkami nr (...) stanowiącymi własność Skarbu Państwa według widocznego na gruncie użytkowania przedmiotowych działek.

Wnioskodawcy K. i B. małżonkowie W. wnieśli o rozgraniczenie ich działek gruntu położonych w M., jednostce ewidencyjnej A. oznaczonych nr (...) z działką nr (...) stanowiącą własność Skarbu Państwa według widocznego na gruncie użytkowania przedmiotowych działek.

Uczestnik postępowania Skarb Państwa przychylił się co do zasady do w/w wniosków, jednak domagał się rozgraniczenia po linii granicy ewidencyjnej.

Postanowieniem z dnia 17 września 2014 r. w sprawie o sygn. akt: I. Ns. 284/13 Sąd Rejonowy w Augustowie dokonał rozgraniczenia działek nr (...), położonych w M., jednostce ewidencyjnej A., stanowiących własność K. i B. małż. W. z działką nr (...), położoną w M., jednostce ewidencyjnej A., stanowiącą własność Skarbu Państwa, w ten sposób, że linia graniczna przebiegać będzie przez punkty (...),(...) oznaczonymi kolorami czerwonym i zielonym w opinii biegłej sądowej E. M. (opinia i szkice k. 168-175, 211-215) stanowiącej integralną część orzeczenia oraz działek nr (...), położonych w M., jednostce ewidencyjnej A., stanowiących własność W. W. (1) z działkami nr (...) położonymi w M., jednostce ewidencyjnej A., stanowiącymi własność Skarbu Państwa, w ten sposób, że linia graniczna przebiegać będzie przez punkty (...),(...)oznaczonymi kolorami czerwonym i zielonym w opinii biegłej sądowej E. M. (opinia i szkice k. 168-175, 211-215) stanowiącej integralną część orzeczenia, rozstrzygając o kosztach postępowania stwierdził, że zainteresowani ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy wynika, że wnioskodawca W. W. (1) jest właścicielem nieruchomości położonej w M. oznaczonej nr (...), które nabył od S. M.. Z kolei wnioskodawcy K. i B. małżonkowie W. są właścicielami nieruchomości położonej w M. w postaci działek nr (...), które nabyli od P. i R. małżonków T..

Nieruchomość W. W. (1) graniczy z działkami Skarbu Państwa nr (...)i (...) a K. i B. małż. W. z działką nr (...) stanowiącymi drogę prowadzącą z T. do (...)

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy w kontekście art. 153 k.c. wskazał, że jeżeli granice gruntów stały się sporne, a stanu prawnego nie można stwierdzić, ustala się granice według ostatniego spokojnego stanu posiadania. Gdyby również takiego stanu nie można było stwierdzić, a postępowanie rozgraniczeniowe nie doprowadziło do ugody między zainteresowanymi, sąd ustali granice z uwzględnieniem wszelkich okoliczności; może przy tym przyznać jednemu z właścicieli odpowiednią dopłatę pieniężną. W postępowaniu sądowym rozgraniczenie następuje zatem na podstawie jednego z kryteriów przewidzianych w art. 153 k.c. i są nimi: stan prawny, ostatni spokojny stan posiadania oraz wszelkie inne okoliczności. Kryteria te muszą być zastosowanie w kolejności, w jakiej zostały wymienione.

Uwzględniając pierwsze z w/w kryteriów Sąd Rejonowy wskazał, że z opinii biegłego geodety J. K. wynika, iż do 1963 r. przedmiotowe drogi nie stanowiły odrębnych nieruchomości, a były tylko użytkiem w nieruchomościach, przez które drogi przebiegały. W 1963 r. wyodrębniono je jako działki o nr (...), a do obliczeń powierzchni przedmiotowych działek przyjęto szerokość dróg = 9,0 m.

W związku z kwestionowaniem powyższej opinii przez wnioskodawców, którzy nie wyrażali zgody na wytyczony przez biegłego przebieg drogi o szerokości 9 m, jak również sprzeciwiali się wytyczonemu przebiegowi drogi uwzględniającemu stan posiadania na gruncie, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej z zakresu geodezji E. M.. Biegła ta w swojej opinii wykreśliła mapę projektu rozgraniczenia, na której kolorem czarnym oznaczyła punkty i granice proponowane po rozgraniczeniu, kolorem czerwonym oznaczyła punkty pomierzone w dniu 07.05.2014 r. oznaczające zasięg jezdni drogi oraz kolorem zielonym obszary nieużytkowane rolniczo, skarpy, pobocza, itp.

Wnioskodawcy, podnosząc zarzut zasiedzenia, domagali się rozgraniczenia nieruchomości, tak jak oznaczyła to w swojej opinii biegła E. M. kolorem czerwonym, natomiast uczestnik postępowania według linii oznaczonej kolorem czarnym.

Sąd I instancji opierając na zeznaniach świadków zważył też, że droga prowadząca z (...) do T. miała cały czas taką szerokość jak obecnie. Droga ta w niektórych jej odcinkach została poszerzona w czasie kiedy przejeżdżały spychacze i ciężki sprzęt rolniczy.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Rejonowy przyjął, że linia graniczna pomiędzy działkami nr (...), stanowiącymi własność K. i B. małżonków W., a działką nr (...) powinna przebiegać przez punkty (...), tak, jak oznaczyła to w swojej

opinii kolorami czerwonym i zielonym biegła sądowa E. M., natomiast pomiędzy działkami nr (...), stanowiącymi własność W. W. (1), a działkami nr (...) przez punkty (...)

Sąd Rejonowy uwzględnił przy tym, iż nastąpiło zasiedzenie części nieruchomości podlegającej rozgraniczeniu, albowiem była w samoistnym posiadaniu przewidzianym w art. 172 § 1 k.c. przez właściciela nieruchomości do niej przylegającej. Sąd przyjął, iż części gruntu nieużytkowane rolniczo w postaci skarp i poboczy nie mogły być przedmiotem zasiedzenia, z uwagi na brak przesłanek w postaci samoistnego posiadania tej części nieruchomości oraz wymaganego upływu czasu. Sąd Rejonowy zważył także, że wprawdzie przed dniem 1 października 1990 r. wyłączone było zasiedzenie nieruchomości państwowych, a zatem bieg zasiedzenia tych nieruchomości mógł się rozpocząć dopiero po tej dacie, jednakże, zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r., w stosunku do posiadaczy samoistnych takich nieruchomości przed dniem 1 października 1990 r., kodeksowe terminy ulegają skróceniu o czas trwania tego posiadania, lecz nie więcej niż o połowę, czyli nie więcej niż o 10 i 15 lat. Mogą oni też doliczyć do okresu swojego posiadania, czas posiadania swoich poprzedników prawnych (art. 176 k.c.).

W tych warunkach Sąd Rejonowy przyjął, że poprzednicy prawni wnioskodawców (małżonkowie N., małżonkowie T., S. M.) uzyskali posiadanie spornych gruntów w złej wierze i ustalił, że zasiedzenie spornych gruntów nastąpiło najpóźniej z dniem 31.12.2005 roku.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł uczestnik postępowania Skarb Państwa – Starosta Powiatu (...), zarzucając naruszenie przepisów:

1) prawa materialnego, mianowicie:

a) art. 153, art. 172 § 1 i 2 i art. 176 k.c. w zw. z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321),

b) art. 2a w zw. z art. 4 pkt 1, 2 i 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 260 z późn. zm.),

2) prawa procesowego, a mianowicie art. 231 i art. 233 k.p.c.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez dokonanie rozgraniczenia działek o nr (...) położonych w M., jednostce ewidencyjnej A., stanowiących własność K. i B. małż. W. z działką o nr (...), stanowiącą własność Skarbu Państwa, według linii granicznej przebiegającej przez punkty położone na linii oznaczonej w opinii biegłej sądowej E. M., stanowiącej integralną część orzeczenia – kolorem czarnym oraz dokonanie rozgraniczenia działek o nr (...) położonych w M., jednostce ewidencyjnej A., stanowiących własność W. W. (1), z działkami nr (...), stanowiącymi własność Skarbu Państwa, według linii granicznej przebiegającej przez punkty położone na linii oznaczonej w opinii biegłej sądowej E. M. – kolorem czarnym, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powyższe postanowienie w części dotyczącej rozgraniczenia działek nr (...) z działkami nr (...) zaskarżył również wnioskodawca W. W. (1), zarzucając Sądowi I instancji:

1) sprzeczność ustaleń Sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w szczególności:

a) pominięcie okoliczności, że na pasie gruntu oznaczonym w opinii biegłego E. M. punktami koloru czerwonego (...) znajduje się rów i pnie ściętych drzew oraz w dalszym ciągu rosną tam drzewa, w tym drzewa owocowe, a więc pas ten jest własnością i w posiadaniu W. W. (1);

b) pominięcie okoliczności, że na pasie gruntu oznaczonym w opinii biegłego E. M. punktami koloru czerwonego(...) poszerzono jezdnię w maju b.r., a więc przed majem 2014 r. ten pas gruntu był i jest obecnie własnością i znajduje się w posiadaniu W. W. (1);

c) rozgraniczenie spornych działek w części oznaczonej punktami (...), a także punktami (...) w taki sposób, że przedmiotowa droga jest szersza niż 6 metrów — podczas gdy świadkowie słuchani rozprawie w dniu 10 września 2014 r. zgodnie zeznali, iż droga ta nigdy nie przekraczała szerokości 6 metrów,

d) rozgraniczenie działek (...) z działkami nr (...) nastąpiło bez uwzględnienia adnotacji biegłego E. M. dotyczących poszerzenia w maju b.r. jezdni przy działkach nr (...) oraz bez uwzględnienia, że na działce (...) w części graniczącej z działką nr (...) znajduje się rów i pnie ściętych drzew;

e) rozgraniczenie przedmiotowych działek wzdłuż linii prowadzącej bezpośrednio od punktu (...) do punktu (...) z pominięciem punktu(...), mimo że taki punkt wyraźnie naniesiony został w formie kółeczka przez biegłą na mapie i wyszczególniony w wykazie współrzędnych punktów dołączonych do opinii biegłego E. M. - chociaż na mapie tej (i w zaskarżonym postanowieniu) brakuje liczby „(...)”;

2) naruszenie przez Sąd I instancji prawa materialnego a w szczególności art.153 oraz art. 172 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks Cywilny (Dz. U. nr 55 poz. 321) poprzez rozgraniczenie spornych nieruchomości w taki sposób, że pasy gruntów w granicach określonych w punkcie 1 podpunkty jeden, dwa i pięć niniejszego pisma są własnością Skarbu Państwa, podczas gdy w wyniku zasiedzenia stały się one najpóźniej z dniem 31 grudnia 2005 r. własnością W. W. (1).

Mając na względzie powyższe, apelujący wniósł o zmianę postanowienia w zaskarżonej części w taki sposób, że działki o numerach (...) oraz działki nr (...) rozgraniczone zostaną wzdłuż linii (...)

W odpowiedzi na apelację uczestnika postępowania, wnioskodawca wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od uczestnika postępowania na jego rzecz kosztów procesowych według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Jedynie apelacja wnioskodawcy okazała się częściowo zasadna, zaś zarzuty apelacyjne podniesione przez uczestnika postępowania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w większości zasługiwały na akceptację, dlatego też stały się one podstawą orzekania w postępowaniu apelacyjnym.

Kluczowe, dla oceny zaskarżonego rozstrzygnięcia, jest odwołanie się do istoty postępowania rozgraniczeniowego. Postępowanie to polega na ustaleniu w terenie linii, do której rozciąga się prawo własności właścicieli sąsiadujących ze sobą gruntów przy założeniu, że linia ta istnieje, lecz tylko stała się sporna. Wymienione w art. 153 k.c. kryteria rozgraniczenia wyłączają się wzajemnie, dopóki więc nie zostanie przesądzone, że nie jest możliwe ustalenie granic na podstawie pierwszego kryterium, niedopuszczalne jest posłużenie się dalszymi. Zgodnie z tym sąd obowiązany jest dokonać rozgraniczenia w pierwszej kolejności według stanu prawnego, jeżeli tylko materiał zebrany w sprawie pozwoli na ustalenie tego stanu, w szczególności pozwoli na ustalenie, do jakiej granicy na gruncie sięga własność właścicieli gruntów sąsiadujących, a w przypadku braku podstaw do ustalenia stanu prawnego, zobowiązany jest ustalić ostatni spokojny stan posiadania i na końcu uwzględnienia wszelkie okoliczności. Waga kolejnych kryteriów i ich wzajemne wyłączanie czyni niedopuszczalnym dokonanie rozgraniczenia przy zastosowaniu drugiego czy trzeciego kryterium, dopóki można ustalić granice na podstawie aktualnego stanu prawnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 listopada 2006 r., IV CSK 206/06, Lex nr 1100083 i z dnia 5 grudnia 2003 r., IV CK 255/02, Lex nr 602078).

Stan prawny w rozumieniu art. 153 k.c., który jest podstawą ustalenia spornej granicy, kształtują wszystkie zdarzenia prawne (czynności prawne, decyzje administracyjne, orzeczenia sądowe, wynikające bezpośrednio z przepisu prawa), które według przepisów prawa materialnego mają wpływ na zakres - co do powierzchni - prawa własności sąsiadujących ze sobą nieruchomości, nie wyłączając czynności dotyczących ustalenia przebiegu samej granicy w postępowaniach o zasiedzenie. Stwierdzenie stanu prawnego nieruchomości następuje na podstawie dowodów świadczących o tym, czyją własność i w jakich granicach stanowi określony grunt.

Orzeczenie w przedmiocie zasiedzenia ma więc charakter wyłącznie deklaracyjny (nie tworzy prawa, a tylko je potwierdza), a więc bez względu na chwilę orzekania przez sąd w tym przedmiocie, posiadacz samoistny staje się z mocy prawa właścicielem nieruchomości na podstawie przepisów prawnych obowiązujących w chwili, w której nabycie własności nastąpiło. Dlatego w sprawach o rozgraniczenie możliwe jest powołanie się na zasiedzenie pasa granicznego bez konieczności uprzedniego uzyskania orzeczenia sądowego w przedmiocie tego zasiedzenia. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 listopada 1998 r., II CKN 43/98 (Lex nr 9891118) wprost stwierdził, że przez „stan prawny”, o którym mowa w art. 153 k.c., rozumie się również zasiedzenie przygranicznych pasów ziemi.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego ustalił, iż granicę spornych nieruchomości wyznacza stan posiadania prowadzący do zasiedzenia części nieruchomości podlegających rozgraniczeniu (art. 172 k.c.). Zdaniem Sądu Okręgowego, tego rodzaju ocena zasługuje na aprobatę.

Za bezskuteczne w tej sytuacji ocenić należy zarzuty uczestnika postępowania, dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 2a w zw. z art. 4 pkt 1, 2 i 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 260 z późn. zm.). Nie kwestionując stanowiska, że nieruchomość stanowiąca drogę publiczną wyłączona jest z obrotu prawnego, stwierdzić trzeba, że dla skutecznego tego warunku w oparciu o powoływane w apelacji przepisy koniecznym jest stwierdzenie, że nieruchomość ta faktycznie stanowi drogę publiczną (tak m.in. w post. Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2012 r., sygn. IV CSK 118/12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., sygn. IV CSK 94/12).

Zgodnie z treścią art. 2a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 260 z późn. zm.), drogi krajowe stanowią własność Skarbu Państwa, a drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne, stanowią własność właściwego samorządu województwa, powiatu lub gminy. Zgodnie natomiast z treścią art. 4 pkt 2 ustawy o drogach publicznych przez pojęcie drogi należy rozumieć budowlę wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowaną w pasie drogowym. Definicję legalną drogi publicznej formułuje art. 1 w/w ustawy. Podstawowymi wyróżnikami drogi publicznej są dwa elementy: nieograniczona podmiotowo możliwość korzystania z drogi oraz zaliczenie drogi do określonej ustawowo kategorii. Przyjmuje się jednoznacznie w orzecznictwie sądowym, że każda z kategorii dróg publicznych winna spełniać określone parametry techniczne oraz warunki formalne, prawne, tzn. zaliczenie do danej kategorii dróg winno nastąpić w formie przewidzianej prawem, tj. formie uchwały.

Dla przedmiotowego wyłączenia nieruchomości z obrotu koniecznym jest zatem równocześnie wykazanie, że nieruchomość ta faktycznie jest wykorzystywana jako droga publiczna. Zachodzi tu potrzeba odniesienia się do definicji drogi publicznej zawartej w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, o czym była mowa wyżej, a z której wynika wprost, że drogą publiczną jest droga, która nie tylko jest zaliczona do jednej z kategorii dróg, ale z której każdy może korzystać zgodnie z jej przeznaczeniem. Bogate w tym zakresie orzecznictwo tak Sądu Najwyższego jak i sądów administracyjnych wskazuje, że wymaga się tu wykazania, że nieruchomość jest wykorzystywana jak droga, ale i ma wygląd drogi. Spełnienie tych elementów konieczne jest na czas dokonywania oceny. Nie wystarczy to, że po zrealizowaniu procesu inwestycyjnego nieruchomość stanie się „budowlą” przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2012 r., sygn. I CSK 293/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. IV CSK 514/12). W tym ostatnim orzeczeniu Sąd Najwyższy podkreślił, że wyłączenie z obrotu cywilno-prawnego dróg publicznych przewidziane w art. 2a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, dotyczy nieruchomości, które po zrealizowaniu procesu inwestycyjnego są budowlą przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowaną w pasie drogowym (art. 4 pkt 2 ustawy

o drogach publicznych), albo w rozsądnym okresie (np. ze względu na plany inwestycyjne) taką budowlą się stanie. Natomiast w innym orzeczeniu z dnia 22 maja 2014 r., sygn. IV CSK 556/13 (Lex nr 1475237) Sąd Najwyższy stwierdził, że wyłączenie zasiedzenia odnosi się do takich nieruchomości będących drogami publicznymi, które po zrealizowaniu procesu inwestycyjnego są budowlą przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, a nie nieruchomości dopiero przeznaczone pod drogę publiczną. Istotny jest zatem realny aspekt infrastrukturalny, a nie same, nawet najdalej idące, zamierzenie planistyczne.

Jak wyżej zostało wskazane, zaliczenie, w prawnie przewidzianej formie, nieruchomości do kategorii dróg publicznych stwarza domniemanie co do tego, że ma ona taki charakter. Zgodnie zatem z art. 6 k.c. wykazanie, że w rzeczywistości ma ona inne przeznaczenie spoczywa na tym, kto wywodzi z tego korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszym przypadku obowiązek ten obarczał zatem wnioskodawców. W ich interesie leżało wykazanie, że działki nr (...) nie były ogólnie dostępne, ani też nie występowały na nich urządzenia konieczne dla zakwalifikowania ich jako drogi.

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie sposób zakładać, aby sporny pas gruntu posiadał charakter drogi publicznej. Zauważyć należy, że przedmiotowe drogi do 1963 r. nie stanowiły odrębnych nieruchomości, a były tylko użytkiem w nieruchomościach, przez które drogi przebiegały. Dopiero w 1963 r. przedmiotowe drogi wyodrębniono jako działki nr (...). Na tym terenie nie były i nie są zlokalizowane ani droga ani jakiegokolwiek obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, nie znajdowały się i nie ma urządzeń związanych z potrzebami zarządzania drogą. Na takie jej zakwalifikowanie nie pozwalają także inne dowody w postaci zeznań świadków oraz mapy obrazujące ukształtowanie przedmiotowych działek oraz ich zagospodarowanie. Z powyższych okoliczności nie można zatem terenu tego uważać za pas drogowy, a tym samym za drogę w rozumieniu przepisów powołanych w apelacji uczestnika postępowania. Powyższe okoliczności w sposób jednoznaczny przesądzają o bezzasadności stawianych zarzutów naruszenia art. 2a w zw. z art. 4 ustawy o drogach publicznych poprzez ich niezastosowanie.

Nie sposób jest również uznać, aby rzeczony pas drogowy posiadał kiedykolwiek szerokość 9 m i granica między spornymi działkami winna być ustalona według ustaleń biegłej sądowej E. M. wyznaczonej kolorem czarnym. Okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach świadków przesłuchanych w sprawie. Wskazali oni bowiem, że sporny pas drogowy nie przekracza (...), co zresztą zostało również potwierdzone na oględzinach Sądu przeprowadzonych w dniu 16 października 2013 r., i pas ten w różnych jego odcinkach jest nieznacznie szerszy z uwagi na „rozjeżdżanie” nawierzchni drogi lub przy okazji bieżących jej napraw. Zdaniem Sądu Okręgowego, na aprobatę zasługują również ustalenia biegłej sądowej poczynione w opinii głównej nakreślające przebieg pasa drogowego w kontekście ich powierzchni i pomiarów kartograficznych.

Skuteczne obalenie domniemania, że sporny pas gruntu stanowił drogę w rozumieniu wyżej powołanej ustawy, stworzyła z kolei możliwość oceny okoliczności sprawy pod kątem spełnienia przesłanek art. 172 k.c. i art. 176 k.c. w zw. z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321).

Zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest wątpliwości co do tego, że w okresie objętym wnioskiem władanie częścią spornego pasa drogowego przez wnioskodawców, a wcześniej ich poprzedników, miało charakter, który pozwala na przyjęcie, że przesłanki art. 172 k.c. i art. 176 k.c. zostały spełnione. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił samoistny charakter posiadania przez wnioskodawców i ich poprzedników prawnych oraz długość okresu potrzebnego do zasiedzenia. Przyjął zatem należało, że nie zachodzi naruszenie przepisów prawa materialnego, wskazywanych w apelacji przez uczestnika postępowania, co w konsekwencji powoduje przyjęcie za Sądem I instancji, iż brak było przesłanek wyłączenia przedmiotu wniosku z obrotu cywilno-prawnego. Dopuszczalność zasiedzenia części spornego pasa gruntu na podstawie art. 172 k.c. i art. 176 k.c., nie budzi wątpliwości.

Odnosząc się do apelacji wnioskodawcy, nie sposób jest uznać, aby Sąd Rejonowy wadliwie ustalił granice dla działek nr (...) i pominął pas gruntu wykorzystywany jako rów i na którym znajdują się pnie drzew. Sąd Okręgowy analizując powyższy zarzut nie doszukał się, aby dostępny materiał dowodowy wskazywał, aby teren ten był wykorzystywany

przez apelującego i władał nim jak właściciel. Przesłuchani w sprawie świadkowie w dniu 10 września 2014 r. nie wypowiadali się w zakresie powyższej okoliczności, a jedynie ich zeznania skupiały się na szerokości pasa drogowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, na uwzględnienie zasługiwał jedynie zarzut wnioskodawcy polegający na tym, iż Sąd Rejonowy dokonał rozgraniczenia przedmiotowych działek wzdłuż linii prowadzącej bezpośrednio od punktu (...) do punktu (...)z pominięciem punktu (...). Bezsprzecznie, punkt „(...)” został wyraźnie naniesiony przez biegłą na mapie i wyszczególniony w wykazie współrzędnych punktów dołączonych do opinii. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżone postanowienie podlegało uzupełnieniu w zakresie danych współrzędnych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzekł jak w pkt 1 i 2 postanowienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 520 § 1 k.p.c. Brak było podstaw do odstąpienia od zasady orzekania o kosztach postępowania w postępowaniu nieprocesowym, określonej powyższym przepisem. W ocenie Sądu Okręgowego, pomimo, iż apelacja wnioskodawcy została częściowo uwzględniona, brak było podstaw do obciążania kosztami postępowania apelacyjnego uczestnika postępowania z uwagi na interes prawny oraz równy stopień zainteresowanych.